

www.parohiaserbanvoda.ro

Cuvântul care zidește

NU LIPSI DE LA LITURGHIA EUCHARISTICĂ,
PENTRU CĂ EA NU ESTE COMPLETĂ FĂRĂ TINE!

**DUMINICA
DUPĂ BOTEZUL DOMNULUI**
(f) **Soborul Sfântului Proroc
Ioan Botezătorul**
(Începutul propovăduirii Domnului)

Se cuvine, mai înainte de orice cuvânt, să aducem mulțumiri lui Dumnezeu, din adâncul sufletelor noastre, pentru că ne-a ajutat să pășim cu pace în noul an și mai ales pentru că ne-a îndemnat să fim la ceasul trecerii în biserică, în primul rând mulțumindu-l lui Dumnezeu pentru toate.

Mulțumind lui Dumnezeu pentru binefacerile care au fost asupra noastră în anul care a trecut, pășim cu nădejde în noul an, în dorința de a fi mai buni, mai iertători, mai harnici, mai aprinși de dragoste pentru Sfânta Biserică. Să ne facem un bilanț sufletesc a ceea ce am realizat sau nu în anul precedent, cât am lucrat la mântuirea noastră și a aproapelui, și să cerem ajutor de sus pentru un nou și bun început în calea mântuirii.

Ne-am început anul în biserică, aici unde timpul se întâlnește cu veșnicia, așa cum s-au întâlnit mai întâi în Persoana Cuvântului întrupat, Care S-a făcut Om viețuitor în timp, pentru a dărui oamenilor mântuirea și viața veșnică din Împărăția cerurilor. În Biserică, timpul este sfințit prin rugăciune și fapte bune. În Ortodoxie, fiecare an este „anul mântuirii”, fiecare lună, fiecare săptămână, chiar fiecare clipă este timp favorabil pentru mântuire.

Pentru că timpul vieții noastre este lucrul cel mai important pe care îl avem, trebuie să-l prețuim mai mult, să veghem cu grijă la folosirea lui, să ne bucurăm de el. Să ne rugăm ca Dumnezeu să ne dea timp de mântuire, să-I mulțumim pentru timpul acordat, prețuindu-l cu înțelepciune. Se spune că anii vieții unui om ajuns la 70 de ani se împart astfel: 3 ani în educație și formare, 6 ani mâncând și 24 ani dormind; 5 ani îndeletnicindu-se cu spălatul și îmbrăcatul; 11 ani îi cheltuiește lucrând, 8 ani în distracție și 6 ani umblând; 3 ani discutând și alți 3 ani citind. Și un an mergând la biserică!

ÎN ACEST AN SĂ ÎNVEȘNICIM TIMPUL VIEȚII NOASTRE

Să luăm aminte că timpul meu este „astăzi”, iar astăzi trebuie să fiu răbdător, bun și iubitor cu cei din jurul meu; azi să spun cuiva „îmi pare rău” sau „te iert”, „am încredere în tine” sau „te iubesc”. Astăzi este timpul faptelor trupești și sufletești, al milei sau al rugăciunii.

La fiecare Sfântă Liturghie noi cerem lui Dumnezeu: „cealaltă vreme a vieții noastre în pace și întru pocăință a o săvârși” sau cerem să ne dăruiască „sfârșit creștinesc vieții noastre”, cu nădejdea folosirii timpului rămas al vieții noastre, ca timp al mântuirii.

Sfântul Isaac Sirul ne spune că viața noastră pe pământ este ca o carte pe care o scriem noi, fiecare, prin faptele noastre, prin cuvintele noastre și prin gândurile noastre. Cât suntem încă în viața aceasta putem reveni asupra a ceea ce am scris cu fapta, cu vorba sau cu gândul. Prin pocăință, prin îndreptare, prin începutul bun, corectăm capitole din viața noastră, fraze întregi din cartea vieții noastre, exprimări greșite. Dar, atunci când s-a încheiat viața noastră pe pământ, se pune sigiliu pe cartea vieții noastre și nu mai

putem îndrepta nici capitolele, nici frazele, nici cuvintele, ci rămân așa cum ne-a găsit ceasul morții și ziua judecății.

Deci, timpul pe care îl avem la dispoziție poate fi timpul căderii sau timpul ridicării. Poate fi timpul rodirii sau timpul risipirii darurilor primite prin naștere precum sănătate, inteligență, frumusețe și multe altele. De asemenea, darurile primite la Botez ca daruri ale Duhului Sfânt pot fi înmulțite sau pot fi risipite. Totul depinde de noi, de credința, voința și lucrarea noastră, dacă sfințim timpul prin rugăciune, pocăință și fapte bune sau profanăm și pierdem timpul vieții noastre prin nepăsare, lenevire și amânare.

Și lucrând cu înțelepciune la mântuirea noastră, să putem să spunem oricând asemenea Sfântului Apostol Pavel: „Lupta cea bună m-am luptat, călătoria am săvârșit, credința am păzit. De acum mi s-a gătit cununa dreptății, pe care Domnul îmi va da-o în ziua aceea, El, Dreptul Judecător, și nu numai mie, ci și tuturor celor ce au iubit arătarea Lui.” (2 Tim, 7-8) ❖

Părintele Dinu

SOBORUL SFÂNTULUI IOAN BOTEZĂTORUL

Astăzi sărbătorim Soborul Sfântului Ioan Botezătorul, cinstindu-l pe prorocul care l-a botezat pe Mântuitorul lumii în apele Iordanului. Astăzi Biserica Ortodoxă îi aduce jertfă de mulțumire înaintemergătorului Domnului, care a propovăduit tuturor: „Pocăiți-vă, că s-a apropiat împărăția cerurilor!”.

Sfântul Ioan Botezătorul s-a născut în familia preotului Zaharia. Elisabeta, mama sa, era descendentă a seminției lui Aaron. Nașterea Sfântului Ioan Botezătorul a fost vestită de către îngerul Gavriil lui Zaharia, în timp ce acesta slujea la templu. Pentru că nu va da crezare celor vestite de îngerul Gavriil, Zaharia va rămâne mut până la punerea numelui fiului său.

Ioan este un nume iudaic: „Iohanani”, prescurtare din „Jehohanani” care înseamnă „Dumnezeu s-a milostivit”.

Înger în trup

Prorocul Maleahi l-a numit pe Ioan Botezătorul „Îngerul Domnului”, pentru că avea să-l gătească calea (Mal. 3, 1), iar Mântuitorul recunoaște că Ioan este „îngerul” de care a vorbit Maleahi. (Matei, 11, 10) De ce îl numim înger întrupat? Pentru că el a ajuns să poarte în ființa sa semnele biruinței asupra păcatului original.

Viața dusă de Ioan Botezătorul în pustie a servit ca model pentru primii asceți ai creștinismului și mai târziu pentru monahism. Ioan era îmbrăcat în haine din păr de cămilă, mânca miere de albine și lăcuste și se ruga mereu. Haina din păr de cămilă purtată de Ioan vorbește despre pocăința necesară atât evreilor, cât și păgânilor. Toate aceste amănunte legate de îmbrăcămintea și hrana Sfântului Ioan reprezintă semnificații duhovnicești pentru a înțelege viața pustnicească. Înaintemergătorul Domnului este considerat modelul sau prototipul vieții pustnicești și foarte adesea o mulțime de părinți din pustie au trăit o viață asemănătoare cu cea a Sfântului Ioan, hrana cea mai importantă fiind cuvântul lui Dumnezeu și rugăciunea, iar îmbrăcămintea reprezentând-o înveșmântarea cu virtuți, în prezența și lumina Duhului Sfânt. De aceea, pustnicii înfățișați în pictura Bisericii au haine și chipuri luminoase, pentru că ei s-au îmbrăcat în lumina harului lui Dumnezeu.

Pregător și vestitor al venirii Domnului

Sfântul Ioan Botezătorul a avut menirea de a pregăti poporul pentru primirea lui Mesia și de a-l descoperi

și a-l face cunoscut lui Israel. A început să predice: „În al cincisprezecelea an al domniei Cezarului Tiberiu, pe când Pontiu Pilat era procuratorul Iudeii, Irod tetrarh al Galileii, Filip, fratele său, tetrarh al ținutului Trahonitidei, iar Lisanius tetrarh al Abilenei, în zilele arhierilor Anna și Caiafa, a fost cuvântul lui Dumnezeu către Ioan, fiul lui Zaharia, în pustie.” (Luca 3, 1-2)

Botezul pocăinței

Rolul Sfântului Ioan Botezătorul a fost acela de a trezi pe Israel din idolatrizarea Legii, de a naște în ei credința în Hristos. El își începe predica cu aceleași cuvinte ca și Mântuitorul: „Pocăiți-vă, că s-a apropiat Împărăția cerurilor.” (Mt. 3, 2) Le spune evreilor că nu este de ajuns să faci parte din poporul ales de Dumnezeu pentru a primi mântuirea, căci toate neamurile sunt chemate la mântuire. Convertirea propovăduită de Ioan presupunea recunoașterea stării de păcat în care se afla lumea și fiecare dintre oameni. Actul care consfințește convertirea este „botezul lui Ioan”. Acest botez, al pocăinței, nu dăruia iertarea păcatelor, pregătea sufletul pentru primirea iertării. Va spune: „Eu vă botez cu apă spre pocăință, dar Cel ce vine după mine este mai puternic decât mine ... Acesta vă va boteza cu Duh Sfânt și cu foc” (Matei 3, 11). Și va încheia prin a spune: „Cel care vine după mine a fost înaintea mea, pentru că mai înainte de mine era.” (Ioan 1, 15)

Mustrea lui Irod

Evanghelia ne arată sfârșitul martiric al Sfântului: la un ospăț prilejuit de sărbătorirea zilei de naștere a lui Irod, i s-a tăiat capul Sfântului Ioan Botezătorul, la cererea Irodiadei. Sfântul Ioan era atunci întemnițat în castelul lui Irod de la Maherus pentru că îl mustrase pe Irod pentru traiul lui nelegiuit cu Irodiada, care era soția fratelui său. Irodiada a sfătuit-o pe Salomeea, fiica ei, care dansase și plăcuse oaspeților și îndeosebi lui Irod, să ceară de la acesta capul Botezătorului ca răsplată.

Moaștele Sfântului Ioan Botezătorul

Potrivit tradiției, Ioan a fost înmormântat în Samaria. Din relatările istoricilor Rufinus și Teodoret, aflăm că mormântul său a fost profanat în timpul împăratului Iulian Apostatul, în anul 362. O parte din moaște a fost arsă, iar cealaltă parte a fost dusă în Ierusalim, apoi în Alexandria. La 27 mai 395, a fost așezată în biserica ce îi poartă numele. Despre capul sfântului nu se cunosc foarte multe lucruri. El a fost de trei ori pierdut și de trei ori aflat. Astăzi, capul sfântului se află la Roma.

Biserica Ortodoxă i-a închinat Sfântului Ioan șase sărbători: zămislirea lui (23 septembrie), nașterea (24 iunie), soborul lui (7 ianuarie), tăierea capului (29 august), prima și a doua aflare a capului lui (24 februarie) și a treia aflare a capului său (25 mai). ❖

SFÂNTUL CUVIOS TEODOSIE CEL MARE

Cuviosul Teodosie cel Mare, numit începătorul vieții de obște, a trăit în perioada secolelor V-VI, în Capadocia și în Palestina. Prăznuirea sa în Biserica Ortodoxă se face pe 11 ianuarie.

S-a născut către anul 423 în familia lui Proeresie și Evloghia, care erau amândoi credincioși și cucernici. A intrat de tânăr în monahism. Din râvnă pentru Locurile Sfinte, a pornit spre Ierusalim, pe vremea Sinodului IV Ecumenic de la Calcedon (anul 451). Trecând prin Antiohia, s-a dus la marele Simeon Stâlpnicul, de la care a deprins înclinarea spre viața cea îmbunătățită și care i-a prorocit că va fi păstor peste multe oi cuvântătoare pe care le va scoate din gura lupului.

Ajuns la Ierusalim, Teodosie s-a

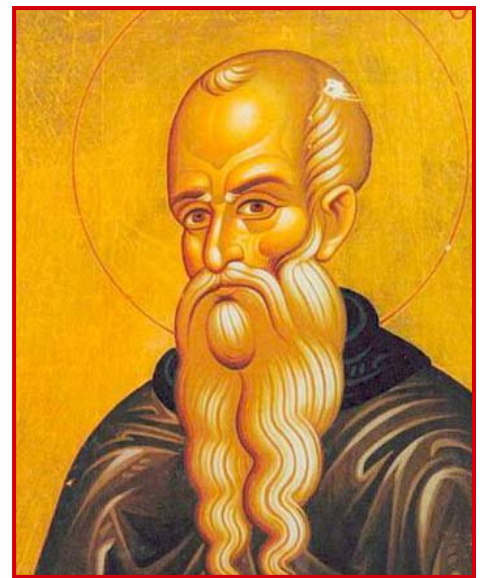
Să veghem după Sfânta Împărtășanie

Se povestește în Pateric că în Egipt era un păcătos care după spovedanie și Sfânta Împărtășanie nu se păzea defel, ci îndată ce se ivea prilejul cădea din nou în păcatele dinainte. De vreme, însă, ce nu păcătuia din răutate, ci îl biruia neputința, Domnul S-a milostivit de el și, pentru a-l învăța minte, i-a trimis vedenia următoare: pe când mergea undeva de unul singur, a văzut că se apropia de el o arătare grozavă, asemenea unui om foarte înalt, păroasă, slută, necurată, cu ochii de văpaie. Aceasta s-a apropiat și, bătându-l pe piept, i-a zis: „De ce te temi? Noi doi suntem prieteni, vom fi împreună în același loc!”. Păcătosul s-a speriat cumplit, dar a găsit putere să întrebe: „Cine ești tu?”, iar acela a răspuns: „Eu sunt cel care L-am lovit peste obraz pe Iisus Hristos; însă și cei care păcătuiesc din nou după spovedanie și Sfânta Împărtășanie se află în rând cu Iuda și cu ceilalți chinuitori și răstignitori ai Domnului”. Spunând aceasta, a plecat. Vedenia l-a izbit atât de tare pe păcătos, că, lăsând toate, îndată a plecat în pustie și acolo și-a plâns păcatele sale până la sfârșitul vieții, în nevoiețe aspre.

Din această întâmplare ia încredințare cei ce păcătuiesc din nou după pocăință și primirea Sfintei Împărtășanii se pun în rând cu răstignitorii Domnului – și prin această încredințare sperie-ți sufletul ca să îndepărtezi de la el orișice aplecare spre păcat, care apare în poftele inimii și tulbură hotărârea ta cea bună de a te păzi curat și fără de căderi. ❖

Sf. Teofan Zăvorâtul
(Pregătirea pentru Spovedanie
și Sfânta Împărtășanie, Ed. Sophia)

închinat la toate locurile sfinte pomenite în Evanghelii. A viețuit un timp într-o mică comunitate monastică la jumătatea drumului dintre Ierusalim și Betleem. S-a retras apoi într-o peșteră din apropierea Betleemului, după tradiție noaptea după ce s-au închinat Pruncului Iisus. Timp de 30 de ani, Teodosie a trăit în post și rugăciune. Datorită vieții sale ascetice, s-au adunat mulți ucenici în jurul lui care îl ascultau și-i urmau viața. Pentru ei Sfântul Teodosie pune bazele unei mănăstiri în anul 479, la 7 km de Betleem. O adevărată cetate evanghelică cu mai multe anexe: un arhondaric pentru călugării străini și unul pentru săraci și localnici, un spital, un așezământ pentru călugării bătrâni și un azil pentru alienați. Viața călugărească de aici se conducea după regulile monahale ale Sfântului Vasile

cel Mare, frații adunându-se de șapte ori pe zi la biserică pentru laude.

Cuviosul a trecut la cele veșnice la vârsta de 105 ani, fiind îngropat în peștera în care și-a început ostenele ascetice, iar mai târziu mormântul său a fost transferat în mănăstire. ❖

A plecat la Domnul

A trecut la cele veșnice Elena Mateescu, unul dintre ctitorii fondatori ai parohiei noastre, la vârsta de 92 de ani. O femeie cu alese calități sufletești, cu inima curată ca de copil, cu credință puternică în Dumnezeu și cu dragoste de semenii. A sprijinit fiecare proiect al parohiei Șerban Vodă: construcția bisericii, pictura ei, începerea Centrului Social, site-ul bisericii și multe altele. A fost un om cu deschidere totală pentru lucrul lui Dumnezeu.

A fost binecuvântată de Dumnezeu cu copii, pe care i-a iubit și pe care i-a ajutat. A călătorit mult alături de noi, în Asia Mică la Bisericile Apocalipsei, în Grecia, în Italia. Și-a urmat de asemenea pretutindeni copiii, dar călătoria sa de suflet a fost și a rămas Ierusalimul și Sinaiul. Mi-o aduc aminte la vârsta senectuții, la Pergam, în Tiatira, la Filadelfia, în laguna Veneției sau pe urmele

Sfântului Apostol Pavel. Viața dânzei a fost strâns legată de viața Bisericii.

În ajunul Bobotezei ne-a lăsat cu lacrimi în ochi și a plecat în călătoria cea mare în viața veșnică, în care viață intrase încă de la botez. A plecat acolo unde își adunase comoara, ca să-și ia plata pentru toate ostenele și să primească de la Hristos cununa cea neveștejită a mării, căci a iubit în lume arătarea Sa. O însoțim cu rugăciunile noastre și rugăm pe Dumnezeu să o numere cu sfinții Săi care din veac au plăcut Lui! ❖

Părintele Dinu

PROGRAMUL BISERICII ȘERBAN VODĂ ÎN PERIOADA 7 - 14 IANUARIE 2018

ZIUA	ORA	SLUJBE/activități
Duminică 7 ianuarie 2018	08 ⁰⁰ -12 ⁰⁰	Duminica după Botezul Domnului (Începutul propovăduirii Domnului); Soborul Sf. Proroc Ioan Botezătorul Utrenia, Sfânta Liturghie
Miercuri 10 ianuarie 2018	07 ³⁰ -09 ³⁰ 17 ⁰⁰ -19 ⁰⁰	Sfânta Liturghie Sfântul Maslu
Vineri 12 ianuarie 2018	07 ³⁰ -09 ³⁰ 17 ⁰⁰ -19 ⁰⁰	Sfânta Liturghie Vecernie cu Litie, Acatist
Sâmbătă 13 ianuarie 2018	07 ³⁰ -09 ³⁰ 18 ⁰⁰ -18 ³⁰	Sfânta Liturghie; Parastas cu pomenirea morților Vecernie
Duminică 14 ianuarie 2018	08 ⁰⁰ -12 ⁰⁰	Duminica a 29-a după Rusalii (a celor 10 leproși) Utrenia, Sfânta Liturghie

SFÂNTUL CUVIOS ANTIPA DE LA CALAPODEȘTI

Alexandru, un copil mult dorit, se naște în anul 1816 în familia lui Gheorghe și Ecaterina Luchian din satul Calapodești, Bacău. Tatăl său, diacon în sat, părăsește această lume repede, lăsându-l orfan. Astfel, Alexandru preia de mic grijile gospodăriei și deprinde meșteșugul legătoriei de cărți. Dumnezeu însă îl cheamă tainic, căci la vârsta de 20 de ani simte ceva minunat care-i umple inima și-l îndeamnă să aleagă mănăstirea. Mai târziu și mama sa se va retrage la mănăstire și va deveni schimonahia Elisabeta. Alexandru pleacă la mănăstirea Neamț, unde se roagă cu multă înflăcărare la icoana Maicii Domnului. În chip minunat, perdeaua de la icoană se trage singură la un moment dat la o parte, încredințându-l astfel pe Alexandru că este pe drumul cel bun. Nu primește binecuvântarea de a rămâne la Neamț, așa că se îndreaptă spre Mănăstirea Căldărușani și apoi la Mănăstirea Brazi, unde va fi și călugărit, cu numele de Alimpie.

duce la Mitropolit cu cererea sa, iar acesta intervine la Ministerul Finanțelor și astfel banii sunt schimbați în aur și trimiși la Prodromu.

Ultimii ani ai vieții îi petrece în nordul Rusiei la Mănăstirea Valaam, loc care cunoscut o puternică influență a ucenicilor Sfântului Paisie de la Neamț. Se roagă mult, și chiar plânge că nu-i ajunge timpul pentru rugăciune. Nelipsit de la slujbe, iubește biserica, postește și se nevoiește. În chilia sa, unde a viețuit 17 ani, avea doar un analog, o strană, iar în loc de pat, o pătură aspră, întinsă pe jos. Și-a cunoscut dinainte sfârșitul, căci cu trei zile înainte toate icoanele din chilia sa au căzut pe jos, iar icoana Maicii Domnului s-a așezat pe pieptul său. La 10 ianuarie 1882 a plecat la Domnul, prohodit de toți din mănăstire.

Pentru că era deplin cunoscută sfințenia vieții lui, rușii de la mănăstirea Sfântul

Pantelimon din Athos l-au trecut în 1906 în Mineiul rusesc la data de 10 ianuarie, deși nu era încă oficial canonizat. Mănăstirea Valaam a trecut prin mari distrugereri după Revoluția bolșevică, fiind refăcută abia în anul 1989. La 14 mai 1991 egumenul Andronk Trubaciov a găsit și dezgropat sfintele sale moaște, iar din 24 septembrie 1991 ele stau în biserica Sfinților Serghie și Gherman. În 1992 Biserica Ortodoxă Română l-a canonizat și l-a trecut în calendar la 10 ianuarie. Biserica Rusă a făcut același lucru în 2000. Iar în Sinaxarul athonit a fost trecut din anul 1988. Sfintele sale moaște se află la Mănăstirea Valaam, la Schitul Prodromu, la Mănăstirea Cristiana și Biserica Rusă din București și la Mănăstirea de la Calapodești cu hramul sfântului. Icoana Maicii Domnului, și ea dispărută o vreme, a fost găsită în anul 2006. ❖

Sfântul Ierarh Grigorie, episcopul Nyssei

Acest Grigorie era frate după trup cu Sfântul Vasile cel Mare și a străbătut din tinerețe toată învățătura cărții desăvârșit; el a fost retor slăvit și filosof ales, ca și Vasile, fratele lui. Apoi s-a căsătorit cu fericita Teozva, pe care Sfântul Grigorie, cuvântătorul de Dumnezeu (Teologul), a cinstit-o mai pe urmă cu multe laude, numind-o podoaba Bisericii, înfrumusețarea lui Hristos, cu adevărat soție sfântă a celui sfințit și vrednică de tainele cele mari. Bărbatul ei fiind hirotonit prezbiter, soția sa viețuia cu sfințenie în curățenie și cu mintea întregă, slujind bolnavilor, îngrijind de cei săraci și strălucind cu bunătățile. Apoi s-a învrednicit de slujba diaconiei; pentru că a sfințit-o diaconiță și de aceea cuvântătorul de Dumnezeu zice că este vrednică de mari taine. Apoi, plăcând Domnului, a răposat și s-a numărat în cetele sfinților.

Bărbatul ei, Sfântul Grigorie, a fost ridicat la rânduiala episcopiei, în ostrovul Nyssei (n.r. - în Capadocia) și păstora bine Biserica lui Hristos. Împărățind în

acea vreme Valens (364-378), arienii se întăriseră, având ajutor pe împăratul cel orbit cu același eres, care a izgonit pe Sfântul Grigorie de Nyssa de pe scaunul său; atunci a umblat sfântul din loc în loc, opt ani, până la moartea împăratului, străbătând cetățile și țările și întărind pe cei dreptcredincioși.

În vremea împărăției marelui Teodosie (379-395), fiind al doilea sobor (n.r. - Sinod ecumenic) a toată lumea în Constantinopol (381), contra lui Macedonie, luptătorul contra Sfântului Duh, se afla acolo și Sfântul Grigorie cu Sfinții Părinți, ca ajutor al dreptei credințe, înfruntând și rușinând pe potrivnici cu puterea adevărului celui arătat din dumnezeiasca Scriptură și, șezând pe scaunul său mulți ani, a ajuns la adânci bătrânețe, apoi a adormit întru Domnul, lăsând după sine multe scrieri folositoare Sfintei Biserici. El era cu chipul cel trupesc asemenea fratelui său Vasile, însă cărunt și puțin mai vesel. ❖

Sursa: Viețile Sfinților

Pleacă la Muntele Athos și la Mănăstirea Esfigmenu petrece 4 ani. Primește schima mare și numele de Antipa și apoi, fiind dornic de viață pustnicească, se retrage în isihie. Într-o bună zi ajunge la o colibă părăsită și găsește pe o poliță o icoană a Maicii Domnului, veche și deteriorată. O încredințează unui pictor ucrainean, ierodiaconul Paisie, pentru a-i reda strălucirea și frumusețea. Nu se va mai despărți niciodată de această icoană, ea fiind odorul său cel mai drag și multe minuni a făcut această icoană.

Ieroschimonahul Nifon, cel care trudea pentru ridicarea Schitului românesc Prodromu, îl aduce la schit pe schimonahul Antipa și-l hirotonește diacon și apoi preot. Și pentru că are nevoie de cineva în țară care să strângă donații pentru ridicarea Schitului Prodromu, îl trimite pe ieroschimonahul Antipa la metocul Schitului de la Iași, de la Bucium, fiind rânduit o vreme iconom aici.

Dar pentru că donațiile din țară nu sunt suficiente, ieroschimonahii Nifon și Antipa pleacă în Rusia pentru a aduna banii necesari ridicării schitului. Sfântul Antipa simte că aici ar putea rămâne până la sfârșitul vieții lui. Ceea ce se și întâmplă după ce își sfârșește ascultarea, cu mari strădanii și ispite: vaporul pe care se aflau 4 clopote pentru schit și 3000 de galbeni se scufundă în Marea Neagră. În acea noapte, sticla de la icoana Maicii Domnului a Sfântului Antipa s-a spart din senin cu mare zgomot. Sfântul a continuat colecta, dar la un moment dat nu se puteau schimba banii în aur, așa cum trebuia să trimită la Prodromu. Degrab a alergat Sfântul Antipa la rugăciune la icoana Maicii Domnului și pe când se ruga, aude în minte un glas: „Asta-i treaba Mitropolitului?”. Așadar se